

Inleiding

Ik zit thuis, op mijn vaste stoel naast de stereotoren.

De plek waar grote levensvragen zich laten sussen door muziek en koffie die standaard koud wordt voordat ik eraan begin.

Dat laatste is geen keuze, dat is een patroon. Muziek helpt me relativieren, niet omdat het leven ineens logisch wordt, maar omdat het even minder zwaar voelt. Een goede plaat tilt je net genoeg op om niet volledig kopje onder te gaan in je eigen hoofd. Dat is vaak al winst.

Vanaf deze stoel kijk ik naar de toekomst, tenminste, dat probeer ik. In werkelijkheid kijk ik vaker terug.

De toekomst kost energie en die is niet altijd beschikbaar. Niet het soort moe dat je oplost met een middag slapen, maar een vermoeidheid die ergens diep in je systeem zit alsof het leven al een paar rondes langer bezig is dan jij. Mijn lichaam doet wat het kan, mijn hoofd ook, alleen werken ze niet altijd samen.

Dus kijk ik terug naar de jeugd, naar het volwassen worden, naar het volwassen zijn. Wat vooral betekent dat je doet alsof je weet wat je doet terwijl je dat eigenlijk helemaal niet weet.

Er is veel gebeurd, zoals in ieder leven. Goede dingen, slechte dingen. Dingen waar ik trots op ben en dingen die ik, als het even kan, liever oversla of bewust vergeet.

Naast mij staat gelukkig iemand die dat allemaal iets draaglijker maakt. Mijn vriendin. Zij ziet de goede kanten, ook wanneer ik ze zelf even kwijt ben.

Ze vangt me op als ik omval en duwt me vooruit als ik stil blijf staan, wat vaker gebeurt dan ik toe wil geven. Zonder haar zou mijn wereld kleiner zijn, stiller ook en een stuk minder gezellig, al zou ik dat zelf natuurlijk nooit toegeven.

En toch is er één gedachte die blijft terugkomen. Wat blijft er eigenlijk over? We werken en bouwen continu aan een kwalitatief leven. We lossen problemen op die we vaak zelf hebben veroorzaakt. We houden van

mensen, we verliezen mensen. We maken herin-neringen en doen alsof die ergens bewaard blijven, maar dat is dus niet zo.

Na onze dood begint het vergeten. Eerst langzaam. Iemand weet nog hoe je lachte, maar niet meer precies waarom. Je stem wordt een gok, je gezicht een foto. Daarna sneller. Foto's verdwijnen in lades. Namen blijven nog even hangen, maar zonder verhaal.

Tot er uiteindelijk een moment komt waarop niemand je nog persoonlijk heeft gekend. Daarna ben je geschiedenis en na verloop van tijd zelfs dat niet meer.

Dat is wat ik bedoel met suikerpoppetjes in de regen.

Zo'n suikerfiguurtje van vroeger, met zorg gemaakt, herkenbaar, netjes gevormd. Zet hem buiten in de regen en hij blijft nog even staan. Je ziet nog wat het ooit was, maar langzaam begint hij te verdwijnen.

De vorm vervaagt, details lossen op, tot er niets meer over is. Geen spoor, geen bewijs. Alleen een natte plek waar ooit iets stond.

Zo verdwijnen mensen ook.

Niet meteen, niet dramatisch, maar wel onvermijdelijk. Niet alleen de slechte mensen, ook de goede. Niet alleen de mislukkingen, ook de succesverhalen. Iedereen.

En eerlijk gezegd vind ik dat idee tegelijk irritant en rustgevend. Irritant, omdat je blijkbaar al die moeite doet voor iets wat uiteindelijk oplost. Rustgevend, omdat het misschien ook betekent dat je niet alles perfect hoeft te doen. Misschien maakt het minder uit dan we denken.

Misschien is het leven niet bedoeld om herinnerd te worden. Misschien is het alleen bedoeld om geleefd te worden.

Dit boek gaat daarover.

Over een leven, mijn leven.

Over wat er gebeurt tussen geboren worden en verdwijnen. Over de chaos, de keuzes, de fouten en de weinige momenten waarop het even wél klopt.

Over de vraag die daaronder ligt. Maakt het eigenlijk iets uit of zijn we uiteindelijk allemaal suikerpoppetjes in de regen...